

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

TURISME, TURISME I TURISME

Els humans, com tots els primats i altres gèneres afins d'animals, som imitadors. Repliquem, fins i tot inconscientment, el que fan altres membres de la nostra espècie. Només cal fixar-nos en l'activitat més pròpia de l'època de l'any en què estem, el turisme, i queda demostrat. És cert que sempre hi ha algú que fa de la recerca i la descoberta d'un lloc inconegut (cada dia en queden menys) el seu objectiu de vacances, però el cert és que la majoria ens deixem portar per les rutines o els consells d'altres. Fixem-nos que és relativament fàcil trobar veïns o coneguts en els llocs de vacances que solen ser recurrents per a molts. El sol fet de veure (o viure) les altes concentracions humanes a les nostres platges, que segueixen augmentant sense aturador, deixa al descobert que quasi tots acabem fent quasi el mateix. Les activitats vinculades amb el lleure comercial sempre han implicat desplaçaments als llocs més populars, aquells on tothom ha es-

tat o tothom hauria d'haver visitat. El cas més a l'abast i més impactant que tenim és la ciutat de Barcelona, la qual ha passat de llarg els límits de la sostenibilitat turística. A hores d'ara, la Rambla i tots els altres indrets més populars són propietat, en sentit figurat o d'ocupació de l'espai, dels núvols de turistes que s'hi instal·len per tandes en bandades, com a mínim des del fenomen de les Olimpíades del 92. Per bé per a uns (els empresaris del sector) i per mal per als soferits barcelonins, és el motor que mou la capital i només cal anar aquests dies a recollir algun amic a l'aeroport o començar-hi un viatge per adonar-se de l'excés de tot plegat. Per als responsables, el seu problema és veure com gestionen la massificació, a hores d'ara insuportable, que pot fer que aquesta activitat es converteixi en una proposta sobretot de baix cost i faci fugir els que vénen a buscar alguna cosa més que una gerra de sangria i el famós sol. El posicionament del producte o marca «Barcelona» és

tan potent al món que la saturació no farà altra cosa que augmentar i per tant, als meus ulls, empitjorar. Altrament, és un fet que aquestes masses de turistes no surten dels límits urbans durant tota la seva estada o bé se'n van a les platges que també s'han quedat sense espai per fer-hi una estada còmoda. Mentre nosaltres, al rebost de tot plegat, rebem una minúscula part d'aquests visitants mentre ens anem atacant els uns als altres sobre la manca d'iniciatives per captar-los. Són legió per aquí els que pensen que el turisme és la solució econòmica a tots els mals de pobles i ciutats que no acaben d'arrencar. De totes les comarques d'aquí, la Cerdanya és l'única que ho ha sabut fer. S'ha posicionat de forma peculiar i s'ha consolidat com una proposta endreçada per a un pú-

«Si una minoria important ha de viure per aquí del turisme cal que totes aquestes activitats s'agrupin i es coordinin»

blic que sap molt bé el que hi trobarà. Amb pocs ingredients han aconseguit un públic fidel que hi va, s'hi queda i suporta tot el seu model econòmic: natura, esports d'hivern a l'època i segones residències de ciutadans amb un bon poder adquisitiu. Un clàssic sobre el qual només cal anar veient com van passant les generacions d'estiuejants. En canvi, del túnel en avall, comença una mena de desgavell. Tot-hom fa el que pot mentre uns es van xafant la cua entre ells. Amb una simple inspecció de les pàgines digitals que promocionen les comarques centrals, la llista d'adjectius usats amb el turisme és inacabable: industrial, de muntanya, de natura, d'esport extrem, d'aventura, cultural, religiós, gastronòmic, vinícola... A la web especialitzada per al Bages, la comarca es presenta com una «terra de contrastos». Que seria com dir que s'està especialitzat en tot una mica. I en van arribant més. A Cardona, igual que a Sant Benet, volen captar el turisme de reunions. A Fumanya, a

l'alt Berguedà, el jaciment de petjades de dinosaure més important d'Europa ara disposa d'un centre d'interpretació per fer més atractiu el desplaçament. I Montserrat sempre allà. I els cellers bagencs que, cadascun a la seva manera, promocionen els seus vins. Si una minoria important ha de viure per aquí del turisme cal que totes aquestes activitats s'agrupin i es coordinin. D'aquesta forma, aquesta dispersió es convertirà en una indústria generadora de moviment durant tot l'any o una bona part de l'any, i crearà nombrosos llocs de treball. Com he dit, el turista d'avui, com el de sempre, imita, i aquesta és la via per captar-los, però cal tenir en compte que busquen una experiència o un relat que puguin comprar sense gaire esforç. Els que tenim la sort (o no) de marxar uns dies, ens queda el consol que els nostres conveïns que viuen d'atendre el visitant es queden al càrrec d'explicar-los que més enllà del Tibidabo hi ha vida i, sobretot, més espai.

DOS ESTATS

A PEU DE PÀGINA

Antoni Daura i Jorba
LLIBRETER

Fa poc que l'historiador Ferran Mascarell, que ha estat conseller de Cultura i avui és delegat del govern de la Generalitat a Madrid, ha escrit un llibre, *Dos estados*, amb un subtítol explícit: *España y Cataluña: por qué dos Estados democráticos, eficientes y colaborativos serán mejor que uno*. L'edita Arpa i, com altres experiències similars que volen fer entendre al lector espanyol –per això està escrit en castellà– la realitat política catalana i la raó del desencaix, té tota la pinta que es vendrà més aquí que allí. En efecte, la necessitat de plantejar els fets i debatre al seu entorn no és gaire efectiva, perquè la mirada feta des de la capital del regne parteix d'uns prejudicis i d'una visió poc o molt unitarista, crec que gairebé insalvables.

Però és que el que exposa en Mascarell té tot el sentit del món. Quan no hi ha la possibilitat de compartir en igualtat i respecte mutu un espai institucional, econòmic i cultural, el millor és que cadascú tingui la seva estructura estatal. L'autor planteja que, una vegada aconseguida la independència de Catalunya, les relacions entre ambdós estats haurien de ser col·laboratives, fluides i, en darrer terme, positives. Potser sí, però tampoc ens hi escarrassem gaire. Si ha de ser així, ja vindrà de manera natural. No cal tampoc intentar ara canviar un estat corrupte, de baixa qualitat democràtica i ineficient des de fora estant. Comparteix amb ell l'anàlisi i la bona voluntat, però aquest objectiu no hauria de ser, per a nosaltres, prioritari. I és que Espanya està parasitada per unes elits que tenen un gran sentit de la propietat, estan sempre presents dins de tots els organismes oficials i practiquen, sense manies, el capitalisme d'estat. Un model que segueix la línia d'agafar sistemàticament diners públics en benefici propi i no treballar amb uns objectius d'eficiència que siguin beneficiosos per a tothom. Recordem que quan els arribaven els recursos procedents de l'espoli de les colònies america-

nes, entre els segles XVI i XIX, no els van utilitzar pas per bastir un país modern i engegar la revolució industrial –com feren els anglesos–, sinó per aixecar catedrals i mantenir la població dins d'un marc de clientelisme que embafa. El grau d'impunitat d'aquesta gent fa feredat. Un estat que paguem tots, i que hauria de ser neutral a l'hora de preparar sistemes de participació transversal, com pot ser un referèndum. En canvi, el seu cos legal és extremadament jeràrquic. Ja sabem que amb la llei a la mà està tot ben lligat perquè el marc general sigui intocable i preferent. Ho veiem i ens ho recorden cada moment. Però les lleis estan al servei de la societat i aquesta, en funció de cada moment històric, les pot i les ha de canviar. Per això cal ara fugir del marc mental de submissió a la legalitat que ens han imposat. Per què les lleis fetes al Congrés de Diputats espanyol, on sempre serem minoria, han de tenir un rang superior a les emanades del Parla-

«Espanya està parasitada per unes elits que tenen un gran sentit de la propietat, estan sempre presents dins de tots els organismes oficials i practiquen el capitalisme d'estat»

ment de Catalunya? Davant de l'agenda catalana, el govern, amb el suport de tots els grans partits espanyols, només es planteja repressió i l'amenaça, no pas la negociació. Crec també que aquesta actitud que tenen a Madrid és, per a ells, molt arriscada. Jo en la seva posició no estaria tan segur i cofoi de guanyar l'embat perquè es tracta clarament d'un estat decadent, arruïnat, sense prestigi internacional i on la pudor de les seves clavegueres es fa als darrers temps cada vegada més evident. No es tracta, doncs, de desobediència a un marc o cos legal, sinó de seguiment d'una legalitat emanada del nostre Parlament que és oberta a decidir amb garanties democràtiques objectives. Segur que hauria estat per a tots més fàcil no haver de plantejar mai la ruptura, però dos no parlen si un no vol. A més, si és legal l'existència de formacions polítiques independentistes (potser ara es penedeixen d'haver-ho permès), per quina raó no es pot implementar el seu ideari, ratificable de nou a les urnes, quan hom té la majoria absoluta? Algú s'atreveix a explicar-ho objectivament i sense recórrer als tronats i sagrats arguments constitucionalistes?

**Visita el
amb
Regió7**

Disposem d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.
(Oferta limitada)